

не може да надвие своя-та страсть, не е достойнъ чловѣкъ да ся называва, и че напротивъ онъ придобыва похваленіе, когда-то любви добродѣтель-та и мрази лошевина-та. (бѣга.)

СЦЕНА ЧЕТВЕРТАЯ.

Миледи Памела и Мадамъ геври.

Гев. Преди малко Господаря бѣше тука; не може да е много далече; чекай азъ отивамъ да го тжрся.

Паме. Нъ, Нъ, чекай; требаше по добръ отъ мене да го познавашъ. Горко оному, който чрезвычайно го разсърди. Желая да го вида, и да му говоря, но, за да сторя това, время способно ожидавамъ. Небо-то гледа моята невинность и негови-те лажливи подозрѣнія; срамота ми е да ся оправдавамъ; но покореніе-то никогда не е излишно, и единъ со-пругъ, който толики добрини ми е направилъ достойнъ е, ако и да самъ невинна, да припадна на нозѣ-те му за да го прося да мя послуша.

Гев. Незная какво да река; ако азъ въ состовніе-то ти ся намирахъ, не щѣхъ да